

Vaste Commissie voor Taaltoezicht
Warandeborg 4 – 1000 BRUSSEL

Brussel, 2 april 2019

Uw brief van:
Uw kenmerk:
Ons kenmerk: 50.462/II/PD

Betreft: klacht betreffende het verzenden van een kennisgeving van betaling voor "billijke vergoeding " in het Frans aan een Duitstalige burger.

Mevrouwen en Heren bestuurders

Ter zitting van 29 maart 2019 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan een klacht ingediend door een Duitstalige burger betreffende het verzenden van een in het Frans opgestelde kennisgeving van betaling voor "billijke vergoeding" ten voordele van uitvoerende kunstenaars en producenten.

Op onze brieven van 10 januari 2019 en 6 februari 2019 waarin uw standpunt ten aanzien van deze klacht werd gevraagd, hebt u in uw schrijven van 7 maart het volgende geantwoord : (vertaling)

“De inning van een billijke vergoeding is gebaseerd op de wet (boek XI van het Wetboek van economisch recht) en in het bijzonder op de artikelen XI.212 en XI.213. De inningsmodaliteiten en tarieven werden vervolgens bepaald in het Koninklijk Besluit van 17 december 2017 (Belgisch Staatsblad van 29/12/2017), gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 8 juli 2018 (Belgische Staatsblad van 12/07/2018). Gemakshalve stuur ik u bijgaand een kopie van de twee Koninklijke Besluiten. Hou er rekening mee dat, voor zover wij weten, er geen Duitse versie van deze documenten bestaat.

Daar onze taak in de inning van een billijke vergoeding bestaat, hebben we beslist om in onze contacten met onze potentiële schuldenaars een van de twee talen te gebruiken waarvoor er officiële documenten bestaan (wet, koninklijk besluit). We houden er echter een praktische houding op na : wanneer een Duitstalige (potentiële) schuldenaar zich beklaagt, sturen we hem altijd een antwoord in het Duits. Als bewijs (zie bijlage) het antwoord dat op 3 januari 2019 naar de heer [...] werd gestuurd (als reactie op zijn brief van 31 december 2013). Naar aanleiding van deze brief werden ook alle uitnodigingen tot betaling gericht aan de heer [...] geannuleerd - het dossier van de heer [...] is vervolgens zonder voorwerp.”

*
* *

Overeenkomstig de wet van 30 juni 2006 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, is een muziekgebruiker niet alleen verplicht een vergoeding aan de auteur te betalen (beheerd door de SABAM), maar ook aan de artiest-uitvoerder en de producer (beheerd door de SIMIM).

De inning van de billijke vergoeding gebeurt in uitvoering van de wet, met name het wetboek van economisch recht, en meer bepaald de artikelen XI.212, XI.213 en XI.214.

De inningsmodaliteiten en tarieven werden vervolgens geformaliseerd in het koninklijk besluit van 17 december 2017, dat bij koninklijk besluit van 8 juli 2018 werd gewijzigd.

In België is de SIMIM (burgerlijke vennootschap onder vorm van een coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met ondernemingsnummer 0455.701.446) een van de enige bedrijven die verantwoordelijk zijn voor de inning en het beheer van de rechten van uitvoerende kunstenaars en muziekproducers en die door de overheid zijn erkend op grond van artikel 1, 1°, tweede streepje van het ministerieel besluit van 11 januari 2006 tot aanwijzing van de vennootschappen voor het beheer van de rechten en de organisaties van hen die de vergoeding verschuldigd zijn, die bepaald is in artikel 42 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten.

De "billijke vergoeding" is de belangrijkste bron van inkomsten van de SIMIM, zoals blijkt uit haar website (<https://www.simim.be>). Voor de inning van deze vergoeding doet de SIMIM, op enkele uitzonderingen na, een beroep op gespecialiseerde bedrijven die zich uitsluitend met deze activiteiten bezighouden.

In casu gaat het om de N.V. *Outsourcing Partners*, Martelaarslaan, 53-55 in 9000 GENT die door de SIMIM worden gemandateerd.

Zodoende dienen de SIMIM (de opdrachtgever) en de N.V. *Outsourcing Partners* (de mandataris) te worden beschouwd als rechtspersonen die belast zijn met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat en die de wet of de openbare machten hun hebben toevertrouwd in het belang van het algemeen in de zin van artikel 1, § 1, 2°, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT).

De SIMIM is vervolgens aan de SWT onderworpen, alsook de N.V. *Outsourcing Partners* in het kader van de opdracht van inning van de "billijke vergoeding" als mandataris van de SIMIM.

Aangezien de opdracht van inning van de SIMIM het ganse land bestrijkt, is ze een centrale dienst in de zin van de SWT.

Een kennisgeving van betaling is een betrekking met een particulier in de zin van de SWT aangezien het om een persoonlijk en geïndividualiseerd contact gaat tussen een persoon en de administratie.

Overeenkomstig artikel 41, § 1 SWT, maken de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

Daarenboven bestaat er een (weerlegbaar) vermoeden *iuris tantum* dat de particulier de taal spreekt van het taalgebied waar hij woonachtig is.
Vervolgens had de opdracht van inning in het Duits moeten opgesteld zijn aangezien het naar een inwoner van de stad Eupen werd gestuurd.

De VCT acht de klacht ontvankelijk en gegrond.

Een afschrift van dit advies wordt gestuurd aan de klager.

Met bijzondere hoogachting,

De Voorzitter,